

вали византийцитѣ да отблъснатъ Самуиловитѣ войници и да завзематъ прохода. Най-послѣ пловдивскиятъ стратегъ обходилъ отъ югъ частъ отъ Бѣласица, изкачилъ се прѣзъ стрѣмнинитѣ и нападналъ ненадѣйно на българитѣ изотзадъ. Заградени отъ двѣтѣ страни на прохода, слѣдъ едно отчаяно съпротивление, българитѣ били разбити и се прѣснали. Самуиловиятъ синъ Гавриилъ посрѣщналъ юнашки това нападение, сполучилъ да качи баща си на конъ и да го отведе прѣзъ планината въ Прилѣпъ, а нѣколко хиляди отъ войницитѣ паднали въ плѣнъ. Но когато побѣдителтъ на Несторица се опиталъ да нахлуе къмъ Струмица, българитѣ го присрѣщнали въ една тѣснина, убили го и изтрепали съ стрѣли и камъни по-голѣмата частъ отъ войската му. Тогавя императорътъ се убѣдилъ, че България не може лесно да се прѣвземе и се завърналъ назадъ. Сждбата на българитѣ, които паднали въ плѣнъ при Бѣласица, била грозна. Василий заповѣдалъ да имъ извадятъ очитѣ, като оставятъ по единъ на сто съ по едно око за да ги води и ги изпратилъ при българския царъ. Като видѣлъ своитѣ нещастни войници, Самуилъ припадналъ и слѣдъ два дни, на 15 септември 1014 г. починалъ.

Значение на Самуила. — Самуилъ билъ до толкова челоуѣколюбивъ царъ, че даже неговитѣ врагове, гърцитѣ не казватъ, да е набивалъ на колъ или ослѣпявалъ нѣкого; когато противникътъ му, Василий II, билъ бездушень, безсърдечень и звѣровитъ къмъ всички, а особено къмъ българитѣ, за което билъ наречень отъ самитѣ гърци „българоубиецъ“. Самуилъ стоялъ винаги на чело на войската си и сподѣлялъ съ войницитѣ си всичкитѣ несгоди и страдания отъ непрѣкъснатитѣ войни. Изпърво той успѣлъ съ своитѣ побѣди да постави българското царство почти на оная висота, до която то бѣ достигнало въ врѣмето на Симеона; а послѣ, цѣли осемнадесетъ години се борилъ мжжествено и самоотвержено противъ прѣвъзходнитѣ сили на Византия, за да запази свободата на своето отечество и най-послѣ, поразень отъ нечуваната жестокость на своя противникъ, умрѣлъ отъ жалость, че народътъ му пропада.